

ת"פ 35722/02/15 - מדינת ישראל נגד אירדה טפליצקי

בית משפט השלום בקרית

ת"פ 35722-02-15 מדינת ישראל נ' טפליצקי
תיק חיצוני: 149896/2007

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	אירדה טפליצקי

החלטה

הבקשה והעובדות הנחוצות.

1. לפני בקשה לביטול כתב האישום וזאת בשל התיישנות ולחלופין מחמת שיהוי. אפרט להלן את העובדות הנחוצות לצורך הכרעה בבקשה.
2. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של גניבה בידי עובד, שימוש במסמך מזויף וכן זיוף בכוונה לקבל דבר. כתב האישום מתאר כי עובר ליום 16.4.07 זייפה הנאשמת שיק השייך למעבידה ומסרה אותו לאחרים. בכתב האישום מתואר אירוע דומה נוסף וניתן להבין כי הוא התרחש כרונולוגית לאחר האירוע הקודם.
3. בתחילה הוגש נגד הנאשמת כתב אישום בשנת 2011 אך הוא בוטל לאיתור. טענת הסנגור היא שלאחר ביטול כתב האישום, לא עשתה המאשימה די לאיתור הנאשמת והבאתה לדין, ומשכך אין לראות בהגשת האישום בשנת 2011 כאירוע המאפס את תקופת ההתיישנות.
4. עוד טוען הסנגור לחלופין, כי במקרה זה קיים שיהוי ממשי שיש בכוחו להביא לביטול האישום. בעניין זה נטען כי חלפו תשע שנים מאז האירוע; המעביד מצוי בקשרים טובים עם הנאשמת; וקשה לראות "איזה עונש ראוי להטיל עליה" בנסיבות אלה.
5. המאשימה הגישה תגובה בכתב. בתגובתה פירטה את שורת הפעולות והמאמצים שנעשו על מנת לנסות ולאתר את הנאשמת. משכך, ביקשה המאשימה לדחות את הבקשה.

דין והכרעה.

התיישנות, האמנם ?

6. אקדים ואומר כי מצאתי לדחות את טענת הנאשמת להתיישנות העבירות. להלן אפרט נימוקי.

העבירות שיוחסו לנאשמת הן מסוג פשע וכן עוון. סעיף 9(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - "חוק סדר הדין הפלילי") קובע כי:

"... אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה -

...

(2) בפשע אחר - 10 שנים.

(3) בעוון - חמש שנים "

ואילו סעיף 9(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, משלים הוראה זו וקובע כי:

"בפשע או בעוון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם חקירה על פי חיקוק או הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מנין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר". (ההדגשה שלי - י"ט).

7. הכלל הוא אפוא שאם אחד מהאירועים הנזכרים בסעיף 9(ג) לחוק סדר הדין הפלילי מתרחש, יש בכוחו לאפס את תקופת ההתיישנות (להלן - "אירוע מאפס"). הכוונה היא שכאשר מתרחש אירוע מאפס, מתחילה הספירה מבראשית ושוב עומדת לרשות התביעה מלוא התקופה (בג"צ 6972/96 **התנועה למען איכות השלטון נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד נא(2), 757).

8. יובהר עוד, כי הנטל להוכיח שלא חלפה תקופת ההתיישנות מוטל על המאשימה וזאת ברמה שמעבר לספק סביר. אכן, מדובר בנטל רדום, אך משעורר נאשם טענה זו, מוטל על המאשימה להוכיח ברמה שמעבר לספק סביר, כי לא חלה התיישנות וכל ספק סביר יפעל לטובת הנאשם (ע"פ 347/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (18.11.07)).

9. בענייננו, מוסכם על הצדדים שבשנת 2011 הוגש כתב אישום בנושא זה. מטענות הצדדים עולה שקיימת מחלוקת אם כתב האישום בוטל לאיתור, או שמא ההליכים בו הותלו, אך אין לשאלה זו חשיבות של ממש ועל כן לא ראיתי צורך בגביית ראיות לשם כך.

10. טענת הסנגור היא כאמור, שאין לראות בהגשת כתב האישום בשנת 2011 אירוע מאפס, וזאת לאור היעדר מאמצים סבירים לאחר מכן לאיתור הנאשמת והבאתה לדין. טענה זו אין בידי לקבל. ראשית, המאשימה פירטה שורת פעולות שנעשו על מנת לנסות ולאתר את הנאשמת, פעולות אשר אף נשאו פרי, שכן הנאשמת אותרה, אך שוב ושוב לא התייצבה לדיונים למרות צווי הבאה ומעצר שהוצאו בעניינה. די בפעולות שפירטה המאשימה על מנת להביא לדחיית הטענה. שנית, אף לגופה של טענה, אינני רואה הכיצד יש בכוחן של פעולות המאשימה לאחר הגשת כתב האישום, להשליך על השאלה אם הגשת כתב האישום הנה אירוע מאפס אם לאו. למעשה טענת הסנגור היא שיש לבדוק, גם ביחס להגשת כתב אישום, אם מדובר בפעולה מהותית, כפי שקבעה הפסיקה ביחס ל"חקירה" (ע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.07)). טענה זו אין לקבל ולו בשל כך שלא נטען כי הגשת כתב האישום הייתה למראית עין לצורך איפוס תקופת ההתיישנות, או פעולה בחוסר תום לב. משכך, אין אפשרות לראות בפעולות המאשימה לאחר ביטולו של כתב האישום, כמשליכות על משמעות הגשתו.

11. לאור כך הגשת כתב האישום בשנת 2011 הייתה אירוע מאפס ומשכך, כתב האישום שהוגש בשנת 2015 הוגש שלא אגב התיישנות.

הבקשה לביטול כתב האישום מחמת שיהוי.

12. אף בעניין זה ראיתי לדחות את הבקשה. לא ראיתי להעמיק ולפרט את המבחנים הנוהגים לצורך דיון בבקשה להגנה מן הצדק. זאת, בשל הנימוקים שהביאו אותי למסקנה זו, כפי שיפורט להלן.

13. אין חולק כי במקרים חריגים, יכול שיהוי משמעותי להביא לביטול כתב האישום, וזאת במסגרת טענת הגנה מן הצדק. ואולם, במקרה זה על בית המשפט להשתכנע כי חלוף הזמן הרב, פגע באופן משמעותי ביכולתו של הנאשם להתגונן מפני האישום. זוהי מסקנה תלויה נסיבות ועליה להתקבל על פי נסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. אם לא יוחלט כך, תקוצר הלכה למעשה תקופת ההתיישנות, מבלי התייחסות לנסיבות הפרטניות של המקרה. ראו:

"מקובלת עליי מסקנת בית המשפט קמא כי ביטוי של השיהוי הכבד בהגשת כתב האישום צריך לבוא בגזירת העונש. אשוב ואבהיר: איני שוללת את האפשרות כי תהייה נסיבות בהן שיהוי כבד בהגשת כתב האישום, אשר גרם נזק ממשי ומהותי ליכולתו של נאשם להתגונן, תבאנה לביטול כתב האישום. ואולם, עניין זה מחייב בדיקה בכל מקרה לנסיבותיו, אשר תביא בחשבון את מהות העניין, את סיבת השיהוי ומשכו ואת טיב הנזק שנגרם לנאשם. אין להפוך את ההגנה מן הצדק למכשיר לקיצור תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק ויש להקפיד על כך שתיוותר מכשיר להגשמת עקרונות של הגינות וצדק."

(ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.10)).

14. הנאשמת לא טענה לקושי כלשהו שיגרם לה בניהול ההליך. לא נטען כי היא תתקשה לאתר עדים; או שזיכרונם של העדים אינו מאפשר להגיע להכרעות עובדתיות נדרשות וכיוצב' טענות הקשורות לחלוף זמן רב. כל שנטען כי הוא במישור עיוני הדין הכרוך בשפיטת אדם שנים רבות לאחר האירוע. טענות אלו, על פני הדברים ומבלי לקבוע מסמרות, רלוונטיות יותר להליך גזירת העונש.

סיכומו של דבר: הבקשה נדחית על שני ראשיה.

ניתנה היום, כ"ח סיוון תשע"ו, 04 יולי 2016, בהעדר הצדדים.